

Deze rubriek doet verslag van bijzondere ontmoetingen tussen vogelaars en vogels. Vrijwel iedereen heeft unieke ervaringen tijdens het vogels kijken. Die willen we op deze plek graag lezen. Graaf in uw geheugen en omschrijf in eigen bewoordingen uw speciale belevenis (maximaal 300 woorden). Deze keer deelt Margot, ons vogelwerkgroep lid die het verste weg woont, haar ontmoeting.

Mijn ontmoeting met...

Ja, met wat. Het maakte een geluid van een vrachtwagen die achteruit rijdt, alleen drie keer zo langzaam. Tjuuk..... tjuuk....tjuuk en dat - in mijn beleving - de hele nacht door.

Gerard en ik wonen sinds januari in Zuid-Frankrijk, aan de rand van het schilderachtige dorpje Goudargues, in de Gard. Wij hoorden het geluid al in februari rondom het huis en verderop in het dal. Het blijkt het geluid van de Dwergooruil te zijn. Dit uiltje is het op een na kleinste uiltje, ter grootte van een lijster. Het lijkt op een mini-ransuiltje, prachtig bruin getekend en met oortjes. Soms krijgt hij antwoord van een vrouwtje, zij 'zingt' een toontje hoger. De dwergooruil is een uitgesproken nachtvogel, eet voornamelijk insecten. Overdag houdt hij zich schuil, is dan moeilijk te ontdekken door zijn goede camouflage.

's Nachts lig ik vaak te luisteren naar zijn geluid. Het is hier oorverdovend stil dus je hoort 'm van grote afstand. Natuurlijk hoopte ik hem ooit te zien te krijgen, maar dat gebeurde niet. Tot een week of drie geleden. We zaten 's avonds in de schemer met vrienden op het balkon. Ik hoorde een schel geluid; er vloog iets langs het balkon. Ik keek over de rand en zag een kat beneden wegvluchten én vlak daarnaast een vogel een beetje onhandig neerploffen in een cipres. Kijker erbij en jawel! Moeders Dwergooruil (daar ga ik maar

DWERGOORUIL. Foto: Niels Godijn

even van uit) ontdekte ik op de dakrand van het huis voor ons en in de cipres ernaast zat een donzig ding. Het jong van de Dwergooruil. Het hoge beetje krassende geluid dat ik al een tijdje hoorde was dus kennelijk van het jong. We hebben hem nog een keertje gezien, heel duidelijk, bij het vallen van de avond, toen hij luid roepend in een cipres naast ons huis zat.

Elke nacht hoor ik het mannetje en soms reageert er een vrouwtje. En dan hoop ik dat het goed gaat met het jonge Dwergooruiltje.

■ *Margot van der Veen*
Goudargues, 07-08-2018